

Останній страх

КУПИТИ

- Бестселер The New York Times
- CNN та Goodreads радять до читання
- Найкращий трилер за версією BookBub та Newsweek

Вони знайшли тіла у вівторок...

Уся родина студента Мета Пайна — батько, мати, брат та молодша сестричка — знайдені мертвими під час відпустки в Мексиці. Офіційна причина загибелі: витік газу. Місцева поліція стверджує, що це нещасний випадок, але ФБР має іншу думку. Так само як і Мет. Ба більше: він підозрює, що смерть його родини може бути якось пов'язана з іншою смертю. Тією, що сталася багато років тому. Тоді, коли однієї ночі його рідний брат вбив свою вагітну подругу...

Тепер разом зі слідчою Сарою Келлер Мет має відкопати моторошну правду про злочин, у якому звинувачують брата.

Наддинамічно. Це хитромудра головокрутка,
що затягує у свої нетрі.

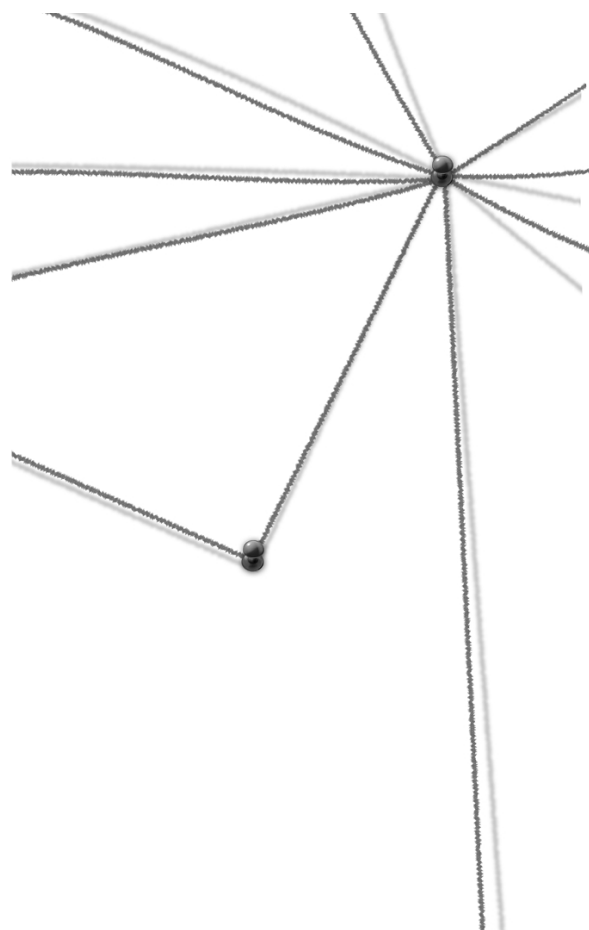
The New York Times

ОСТАННІЙ СТРАХ

МЕРТВІ НЕ ГОВОРЯТЬ

АЛЕКС
ФІНЛІ

КСД

ALEX FINLAY

EVERY LAST
FEAR

A NOVEL

АЛЕКС ФІНЛІ

ОСТАННІЙ СТРАХ

РОМАН

ХАРКІВ
2022 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9649-7 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

This edition is published by arrangement with Aaron M. Priest Literary Agency and The Van Lear Agency LLC

Перекладено за виданням:

Finlay A. Every Last Fear : A Novel / Alex Finlay. — New York : Minotaur Books, 2021. — 368 p.

Переклад з англійської *Любові Котляр*

Дизайнер обкладинки *Петро Вихорь*

Фінлі А.

Ф11 Останній страх : роман / Алекс Фінлі ; пер. з англ. Л. Котляр. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 416 с.

ISBN 978-617-12-9595-7

ISBN 978-125-02-6882-2 (англ.)

Уся родина студента Мета Пайна — батько, мати, брат та молодша сестричка — знайдені мертвими під час відпустки в Мексиці. Офіційна причина загибелі: витік газу. Місцева поліція стверджує, що це нещасний випадок, але ФБР має іншу думку. Так само як і Мет. Ба більше: він підозрює, що смерть його родини може бути якось пов'язана з іншою смертю. Тією, що сталася багато років тому. Тоді, коли однієї ночі його рідний брат вбив свою вагітну подругу...

Тепер разом зі слідчою Сарою Келлер Мет має відкопати моторошну правду про злочин, у якому звинувачують брата.

УДК 821.111

© Alex Finlay, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою та художнє оформлення, 2022

Пролог

Тіла знайшли у вівторок. Через два дні після того, як уся родина не з'явилася на рейс, яким мала повернутися додому. За тиждень їхні текстові та соціальні мережі перестали обновлятися. В останньому пості було селфі і повідомлення, що вони прибули до Мексики: тато й мама з по-качачому складеними в трубочку губами, зніжковіла від сорому дівчинка-підліток і малюк у пластмасових сонячних окулярах із веселою беззубою усмішкою.

Орендований будиночок розташовувався не поряд із морем. Він стояв осторонь від гамірної дороги до пляжу, у самому кінці неасфальтованого провулка, що врізався у ділянку придорожніх джунглів Тулума¹. Сморід ударив місцевому поліцейському в ніс, як тільки власник квартири відчинив вхідні двері. На цементній веранді сиділа дівчина, яку найняли, щоб прибирати після від'їзду гостей, і гарячково перебирала в руках нитку розарію, а по її щоках струмками текли сльози.

Повітря бриніло від задухи та спеки.

І від дзижчання мух.

Та попри сильний сморід, що відчувався навколо, крові не було. Ніяких видимих слідів насильства. Отут поліцейський і второпав, що краще негайно забиратися звідси.

Через годину до будинку вже явилися спеціалісти у білих захисних комбінезонах із датчиками в руках. Матір вони знайшли у світлиці, вона непорушно лежала на дивані з розгорнутою книжкою на грудях. У спальні на застеленому ліжку побачили дівчину, її рука все ще стискала мобільний. Хлопчик зручно вмотивувався з улюбленим ведмедиком і, здавалося, солодко спав.

Команда перевірила опалення та бойлер для води.

Потім вийшли через засклені двері до саду, щоб оглянути зовнішні труби газопроводу. Отам вони й побачили сліди крові. І батька; принаймні те, що від нього залишилося.

¹ Тулум (маянськ. *Tulu'um*, ісп. *Tulum*) — морський курорт на Карибському узбережжі Мексики, адміністративний центр. За два кілометри від міста знаходилося стародавнє місто мая, єдиний відомий

теперішній науці маянський порт. Сьогодні там відкрито
археологічний парк. (*Тут і далі прим. перекл.*)

Розділ 1. Мет Пайн

— Що, важка нічка видалася? Видок у тебе такий, ніби ти разом із нами ночував.

Мет утупився у шахову дошку перед собою і не звертав уваги на слова літнього темношкірого чоловіка, який сидів напроти за обшарпаним столом у Вашингтон-Сквер-парку².

— Тобі не холодно? Де твоя куртка?

— Цить, Реджі, — роздратовано махнув рукою Мет, — я намагаюся зосередитись.

Він напружено обдумував свій наступний хід. Парком гуляв свіжий вранішній вітерець, і Мет потер руками, щоб зігрітися. Холодно як для квітня.

За два роки Мет іще ні разу не виграв у цього бездомного Боббі Фішера з Вест-Віллідж. Мет часто запитував себе, як сталося, що такий розумний, високоосвічений чоловік опинився посеред вулиці, без даху над головою; але запитати так і не насмівся. Він пересунув свого слона і забрав пішака з g7.

Реджі похитав головою, ніби розчарований його діями. Не підводячи очей від дошки, запитав:

— Напевно, оце тільки зараз із вечірки?

— Угу, з Годдарду³. — Мет кивнув у напрямку Годдард-Холлу, чия коричнева цегляна башта визирала над верхівками дерев.

— З Годдарду? Бігав знайомитися зі свіжими дівчатками? — хрипло реготнув Реджі. Він знав про університет більше за деяких аспірантів. Можливо, річ у тому, що він сам там колись навчався.

Дивно, адже зазвичай люди охоче довіряються Метові, розповідаючи йому про своє життя, свої таємниці, проблеми. Напевно, це пояснюється його привітним, відкритим виразом обличчя. А може, через те, що йому більше подобалося слухати, спостерігати, аніж говорити. А Реджі точно вмів розповідати! Та попри його невпинне базікання, він ні разу не обмовився про своє життя до парку. Мет усе намагався відшукати якісь натяки на його минуле. Реджі носив зелену кепку кольору хакі; можливо, він колись служив. Його руки й нігті завжди мали бездоганний вигляд; можливо, його минуле було

пов'язане з медициною. Його вулична говірка часом лунала невимушено, а часом — штучно. Можливо, він приховував свою особистість, був у бігах, як небезпечний злочинець. Чи, може, він — простий чоловік, який пережив тяжкі часи, любив грати в шахи і не відчував потреби виправдовуватися через своє життя перед набридливим жовторотим студентиком.

— Це ж треба! Цілу ніч зі студентками! — знову захихотів Реджі. — А що скаже про це твоя рудоволоса красуня?

Слушне запитання. Але річ у тому, що рудоволоса красуня покинула Мета якраз учора. Через це він так і напився у «Синьому мороці». Через це й поперся потім на вечірку до Годдарду, а потім розважався нагорі з Діною (чи з Даною?). Через це й опинився о сьомій ранку в парку з важкою з похмілля головою і без можливості потрапити до свого гуртожитку, адже перепустка, ключі від кімнати й мобільний залишилися в кишені його невідомо де покинутої куртки.

Реджі пересунув свою туру на *g8* і задоволено блиснув жовтими зубами:

— Починаю дивуватися, як це тебе допустили до навчання у такому поважному закладі.

Із цими словами він виразно зиркнув на будівлю приймальної комісії, над якою майорів фіолетовий прапор Нью-Йоркського університету.

— О, тепер ти говориш як мій батько, — буркнув Мет, переставляючи свою туру на *e1*. — Шах!

Він запитально поглянув на Реджі.

Той пересунув короля на *d8*, але запізно.

Ферзь на *g3*. Шах і мат були неминучими.

— Отакої... — здивувався Реджі. Потім гукнув іншому гравцеві, який грав за одним із сусідніх столиків. — Ти тільки поглянь, Іліє! Афлек у мене виграв!

Реджі завжди кликав Мета «Бен Афлек», що було його особистим зневажливим прізвиськом для всіх білошкірих молодиків.

— Бійся тихого, — урочисто продекламував голосом священника Реджі цитату з невідомого Мету джерела, — поки інші говорять, він спостерігає. Поки інші діють, він планує. А коли вони нарешті зупиняються, він завдає удару⁴.

Реджі кинув на стіл пошарпану купюру.

— Не потрібні мені твої гроші. — Мет підвівся і потягнувся.

— Так уже й не потрібні! — хмикнув Реджі і посунув банкноту ближче до Мета. — Ти ж у нас студент-кіношник, вони тобі ой як треба!

І реготнув задоволено.

Мет неохоче підхопив купюру. Поглянув на чорні хмари, що насувалися на місто. Він любив запах близького дощу.

— Дозволь мені принаймні пригостити тебе сніданком у нашій їдальні. У мене там ще залишилося кілька купонів.

— Краще ні, — відповів Реджі. — Вони вже минулого разу поглядали на мене скося...

Реджі мав рацію. У лібералізму багатих були свої межі, як Мет уже зміг пересвідчитися на власній шкурі під час навчання у привілейованому Нью-Йоркському університеті. Більшість однокурсників вважали його диваком, аполітичним вихідцем із Середнього Заходу.

— Плювати мені на них, — заявив Мет і махнув рукою Реджі, запрошуючи йти слідом, і тут почув за спиною чийсь знайомий голос.

— Ось ти де! А я тебе скрізь шукаю!

Мет озирнувся і побачив помічника коменданта свого гуртожитку. Чого б це йому приспічило шукати Мета? Адже зазвичай Філіп з'являвся лише тоді, коли вмикали занадто гучно музику або якщо в коридорах пахло «травною».

— У нас у гуртожитку федеральні агенти, — занепокоєно промовив Філіп, — хочуть поговорити з тобою.

— Агенти?!

— Так, ФБР, явилися о сьомій ранку. Кажуть, що ти не відповідаєш по мобільному.

— Чого їм треба? — запитав Мет.

Напевно, знову стосовного старшого брата. Після тієї чортової телепрограми тільки й розмов що про Дені.

— Не знаю. Але якщо ти займаєшся чимось незаконним у нашому гуртожитку, то я...

— Заспокойся, нічим таким я не займаюся. — Мет замовк, щоб перевести подих. — Дякую, що сказав. Зараз піду послухаю, що їм треба.

Філіп важко зітхнув і поплівся геть.

— У тебе якісь проблеми? — запитав Реджі.

— Гадаю, краще піти дізнатися. Перенесемо сніданок на наступний раз?

Реджі кивнув.

— Будь обережним, Афлеку. Коли федеральні агенти стукають у твої двері о шостій ранку, нічого доброго з цього не вийде.

Пів години по тому Мет сидів на маленькому ліжку в гуртожитку, а кімната навколо крутилася як навіжена.

Старша з агентів (Мет не запам'ятав, як її звали) щось говорила, але він сприймав її слова як безглуздий словесний потік. Оскільки Мет не відповідав, вона присіла і занепокоєно зазирнула йому в очі. Її напарник, худорлявий хлопець у темному костюмі, тупцяв позаду, переминаючись з ноги на ногу.

— Я поговорила з деканом, — продовжувала агентка, — вони знайшли для вас психолога. І про заняття вам не треба хвилюватися.

Мет спробував підвестися, але ноги підгиналися, кров ударила в голову. Агентка м'яко всадила його знову на ліжку.

— Усі? — запитав Мет. Вона йому вже двічі повторювала, але він ніяк не міг повірити.

— Мені дуже шкода.

Мама.

Татко.

Мері.

Томмі.

Він знову підвівся, щось пробурмотів і кинувся до ванної. Там упав на коліна, і його вивернуло в унітаз. Він просидів у обнімку з унітазом невідомо скільки часу.

Отямився від тихенького стуку в двері.

— Хвилинку, зараз вийду, — видавив він із себе. Обіпершись об умивальник, важко підвівся. Відкрив воду, бризнув собі в обличчя, поглянув у дзеркало. Його вигляд у ту мить цілком віддзеркалював його внутрішній стан.

Коли Мет повернувся до кімнати, агентка була сама, її колега зник.

— Як таке могло статися? — запитав Мет, і його голос здався йому таким чужим, різким і далеким.

— Кажуть, нещасний випадок, витік газу. Але ми працюємо над цим, щоб дізнатися точніше. І ФБР, і Держдепартамент. Ми зв'язалися з мексиканськими органами влади. Розумію, що зараз не найкраща мить, але мені треба тебе про дещо запитати.

Мет знову сів і кивнув їй, запрошуючи продовжувати.

— Ми так зрозуміли, що вони поїхали у відпустку.

— Авжеж, у моїх молодших братика й сестри весняні канікули. — Слова застрягли у нього в горлі. — Вони вирішили поїхати в останню мить. Мої університетські канікули не збігалися з їхніми, а тому я не зміг...

Він замовк, намагаючись стримати сльози.

— Коли ви востаннє спілкувалися з ними?

Мет замислився:

— Мама надіслала мені смс-ку з аеропорту перед відльотом. Мені — кілька днів тому.

Його охопило відчуття провини. Він завжди неуважно читав повідомлення молодшої сестри і рідко відповідав.

— А від батька?

Він заперечно похитав головою, усе тіло немов заціпеніло. Після сварки на Різдво вони не розмовляли. У серці щось кольнуло. Тоді вони розмовляли востаннє...

— Щоб краще встановити часову послідовність подій, нам треба поглянути на тексти тих повідомлень. Ви не будете заперечувати?

— Так, звісно. Але мій мобільний, напевно, залишився у кишені куртки, а я її десь покинув минулої ночі.

— І ви не знаєте, де саме? — запитала агентка. Вона поводитися співчутливо, але Мет помітив, що їй уже уривався терпець.

— Мабуть, у барі.

Перш ніж вислизнути з кімнати дівчини у гуртожитку, він згріб до купи свої речі, отже, вона мала бути в барі.

Агентка кивнула:

— Я можу вас туди відвезти.

— Навряд чи бар відчиняють так рано.

— Як він називається?

— «Синій морок», це на 13-й вулиці в Іст-Сайді.

Агентка вийняла мобільний і відійшла у дальній куток кімнати. Вона дивилася за забризкані дощем шибки і тихо віддавала команди

комусь по телефону. «А мені плювати. Скажи, нехай негайно пришлють когось», — промовила вона на завершення і повернулася до Мета.

— Ви поїдете зі мною до бару?

Агентка ступила кілька кроків до дверей. Мет мовчки, ніби у трансі, кивнув і рушив слідом.

— Не хочете прихопити куртку або парасольку? Надворі дощ.

Мет заперечно мотнув головою і вийшов за нею.

У коридорі зібралася купка роззяв. Мет не знав, чи то вже поширилась чутка про його родину, чи вони вважали, що його заарештовано за якийсь злочин.

Агентка (він ніяк не міг пригадати її ім'я), не звертаючи на них уваги, рушила до ліфта. Вже в ліфті Мет запитав:

— А преса вже знає?

Агентка співчутливо зиркнула на нього:

— Новина уже просочилася, хоча імен не називали. Зазвичай дається трохи часу, щоб насамперед повідомити рідних.

— Ви ж бо знаєте, що почнеться, як тільки вони дізнаються? — Мет роздратовано мотнув головою. «Чортова документалка на Нетфліксі!»

Агентка кивнула.

Двері ліфта розчинилися, і вони опинилися перед юрбою журналістів, очі засліпило спалахами фотоапаратів.

2 Вашингтон-Сквер-парк (англ. *Washington Square Park*) — парк у районі Грінвіч-Віллідж на Манхеттені. Від нього бере початок знаменита П'ята авеню.

3 Годдард-Холл (англ. *Goddard Hall*) — резидентський коледж для першокурсників Нью-Йоркського університету з гуртожитком, бібліотекою, їдальнею та читальними залами.

4 Цими словами починається відома американська біографічна драмедійна стрічка «Влада» (англ. *Vice*) 2018 року режисера Адама Мак-Кея. Історія Діка Чейні, невибагливого бюрократа, який спокійно володів величезною владою як віцепрезидент у час правління Джорджа Буша, змінюючи країну і земну кулю.

Розділ 2

Поїздка до бару пройшла для Мета як у мареві. Він сидів на задньому сидінні, поки автівка повільно рухалася у тягучому трафіку Грінвіч-Віллідж, а в голові паморочилося від новин і запитань, з якими накиннулися на нього папараці: чому ви не вирушили до Мексики разом із вашою родиною? як ви почуваетесь? ви справді вважаєте, що йдеться про нещасний випадок? ваш брат уже знає?

Агентка мовчки продиралася крізь юрбу, міцно тримаючи Мета за зап'ястя і тягнучи за собою, як сонного. Коли якийсь журналіст із фотоапаратом став прямо перед ними, загородивши шлях до автівки, вона спокійно тицьнула йому під носа свій поліцейський значок і уважно змряла поглядом з ніг до голови. Той знітився і відступив. Взагалі нью-йоркських папараці так просто не налякати, але він, напевно, якимось чином уторопав, що з нею краще не жартувати.

Тепер Мет поглядав у вікно автівки на мокру від дощу дорогу з червоними відблисками задніх фар машин. Його думки знову повернулися до сказаного журналістами. А ваш брат уже знає?

Звісно, у Дені не було ні телевізора, ні інтернету, ні телефона. Але батько Мета завжди казав, що новини (особливо погані!) проникають крізь стіни в'язниці зі швидкістю світла. А зважаючи на зіркову популярність Дені, забезпечену йому тим триклятим фільмом, він дізнається зовсім скоро.

Автівка нарешті доповзла до «Синього мороку» і зупинилася перед входом. У денному освітленні місце здавалося ще бруднішим, захисні ролети на вході були помальовані графіті. На тротуарі в дощових калюжах в рядок стояли баки для сміття. Під карнизом пританцьовував, переминаючись із ноги на ногу, якийсь тип у спортивному костюмі. Побачивши автівку, він кинувся вперед, ніби чекав саме на неї, і зазирнув через віконце:

— Ви від федералів? — запитав, заглядаючи всередину. Він був доволі огрядним і з першими ознаками полисіння. Лоб і навіть підборіддя поблискували від поту.

— Спецагентка Келлер, — сухо промовила жінка. Нарешті Мет дізнався, як її звати.

— Мені повідомили, що у вас якісь запитання до клубу, — тип говорив із бруклінським акцентом, — у нас усе легально, так що я не...

— Мені немає ніякого діла, легально у вас чи ні, — різко обірвала його Келлер. Їй було не до політесів. І не до добрих манер. Вона вказала на Мета на задньому сидінні. — Він залишив у вас свою куртку минулої ночі. А в кишені був мобільний. Нам треба зайти всередину.

Власник клубу завагався. Міцно стиснув губи:

— Що ж, а ордер на обшук у вас є?

Келлер визвірилася на нього:

— А ви справді хочете, щоб я його отримала?! Тоді я, мабуть, повернуся сюди у супроводі десятка агентів, скажімо, увечері десь об одинадцятій. Хтозна, що ми тут знайдемо.

Власник бару підняв догори руки, ніби здаючись:

— Послухайте, я знайду його речі, якщо вони тут, — промовив він. — Але мій викидайло... Я дозволяю йому наприкінці зміни забирати все, що знайдеться у кишенях.

— Чудово, — зітхнула агентка Келлер, — мені потрібні його ім'я та адреса.

— Я не певний, що вони в мене є...

— Ім'я та адресу, інакше я повернуся пізніше, і тоді вам це так не минеться.

— Добре, добре. Зачекайте хвилинку.

Агентка Келлер кивнула, і власник зник усередині. Повернувся з папірцем із нашкрябаною на ньому інформацією. Келлер мовчки вихопила його з руки типа і від'їхала від тротуару.

Двадцять хвилин по тому вони зупинилися перед високою заскленою багатоповерхівкою у районі Трайбека⁵. Келлер зазирнула до темного отвору гаража і зупинилася перед шлагбаумом охорони. Охоронець перевірів її документи і махнув, щоб заїжджали.

— То це викидайло тут мешкає? — запитав Мет, коли вони в'їхали на підземну стоянку. То був елітний будинок в елітному районі — зовсім неочікуване місце для проживання клубного вибивали.

— Ні. Я послала до нього інших агентів.

— Тоді що ми тут робимо?

Келлер припаркувала автівку в ряду однакових темних седанів.

— Хтось має повідомити вашого брата.

— Зачекайте, що ви сказали?! — пробурмотів Мет. Він намагався збагнути, чи правильно зрозумів її слова. Нарешті видав:

— Ні!

Зависла мовчанка. Потім агентка спробувала зазирнути йому в очі:

— Я знаю, що забагато як для одного дня. І навіть уявити не можу, що вам доводиться переживати. Але я поговорила з вашою тіткою, і вона сказала, що ваші батьки хотіли б, як на її думку, щоб він дізнався про це від вас.

Мет відчув, як у нього мороз іде поза шкірою.

— То він тут? — запитав Мет, розуміючи, що в цьому немає ніякого сенсу.

— Не зовсім. Нам треба піднятися на дах.

То був перший політ на гелікоптері у Метовому житті, а тому він не міг визначитися: запаморочення в голові було викликано польотом чи сюрреальністю того дня. Вода в Гудзоні здіймалася бурхливими хвилями, а небо вкривали свинцеві хмари. Агентка Келлер сиділа поряд із ним із прямою спиною, її обличчя залишалося незворушним.

Вона була неговіркою. І не любителькою виконувати кілька справ одночасно. Ніякого втупленого в екран мобільного погляду, ніякого проглядання газет. Її завданням було доставити його до виправної колонії Фішкілла, і вона цим займалася. Мет так і не зміг збагнути, чому Дені, якого засудили за вбивство своєї дівчини у Небрасці, утримували за ґратами у Нью-Йорку. То був уже третій пенітенціарний заклад, куди його перевели за сім років.

Поки лопать гелікоптера розсікала важке дощове повітря, Мет думав про Томмі. Під час усіх сімейних подорожей літаком, поки решта родини сиділа, вчепившись у крісла обома руками з пополотнілими від переляку обличчями, той радісно реготав від задоволення. Ані краплі страху. Цей політ йому б теж сподобався.

Мет проковтнув клубок у горлі, щоб стримати схлипування, уявивши, як радів Томмі в літаку до Мексики, навіть не підозрюючи, що то був останній політ у його житті.

Гелікоптер опустився на маленькому летовищі десь посеред поля. Мет відстебнув пас сидіння, зняв навушники і рушив за агенткою

Келлер. Лопаті крутилися, і він мимоволі пригнувся так само, як це робили герої численних переглянутих ним фільмів. Келлер швидко ішла вперед.

Вона перекинулася кількома словами з чоловіком у строгому костюмі, який чекав на них, стоячи біля чорного позашляховика на краю летовища. Це був не той самий колега, хоча й дуже його нагадував. Темний костюм, сонцезахисні окуляри, незворушний вираз обличчя. Точно як Нео з «Матриці». Келлер із Метом всілися на заднє сидіння, і машина рушила ґрунтовою дорогою у напрямку цементної фортеці, що виднілася попереду.

До тієї миті Метові долоні змокрили від поту, в голові стугоніло. Реальність поступово дійшла до його свідомості.

Їх справді більше немає.

І вже зовсім скоро йому доведеться відняти у старшого брата майже все, що в того ще залишалося.

[5](#) Трайбека (англ. *TriBeCa* = *Triangle Below Canal Street* — «Трикутник нижче Канал-стріт») — мікрорайон Округу 1, розташований у Нижньому Манхеттені.

Розділ 3. Еван Пайн

Раніше

— Еване, я дуже втішена тим, що ви змогли прийти.

Лікарка Силверстайн жестом запросила його сісти на шкіряний диван навпроти.

Еван швидко оглянув кабінет: дипломи у рамках, гарний робочий стіл, а от дідів підлоговий годинник зовсім не пасував до його стриманого стилю.

— Вибачте, я не попередив вас дзвінком минулого тижня, — промовив Еван, — можете виставити мені у рахунок, хоча я й не явився на попередній сеанс...

— Не кажіть дурниць. Я бачила у теленовинах репортаж про вашого сина. Мені дуже шкода, Еване.

Вона постійно повторювала його ім'я. Звичний професійний прийом, подумалося йому. Він уявив собі, як іще зовсім молоденька Силверстайн ретельно занотовує сказане викладачем на курсах із психології: часто повторювати ім'я пацієнта, щоб показати, що ви уважно його слухаєте.

Не можна йому ставитися до неї так суворо. Вона — добра фахівчиня. Напевно, нелегко надавати психологічну допомогу тому, хто ходить на сеанси лише через ультиматум дружини.

— І що тепер? — запитала вона. — Я маю на увазі з юридичної точки зору. Для Дені.

Евану не хотілося говорити про це, але діватися було нікуди.

— Юристи кажуть, що це кінець. Верховний Суд відмовив у повторному слуханні справи.

Він стенув плечима.

Лікарка співчутливо дивилася на нього:

— А як Дені? Вам вдалося з ним поговорити?

Еван згадав телефонну розмову, коли він повідомив синові новину. Уявив його обличчя із притисненою до нього брудною слухавкою у Фішкіллі й усвідомлення, що йому доведеться провести решту життя там або ще в якомусь забутому богом закапелку.

— Він сприйняв це краще, ніж я гадав. Більшу частину розмови він говорив про «Лінкін Парк».

На обличчі лікарки Силверстайн читалося здивування. Еван збагнув, що вона і гадки не має, про що йдеться.

— Був такий гурт. У той день, коли я зателефонував Дені, щоб повідомити про апеляцію, по радіо сказали, що сьогодні день народження співака гурту... Він помер кілька років тому. Ми з Дені полюбляли...

Він замовк. Пригадав, як вони з Дені поверталися удвох додому після тренування з футболу, Дені, спітнілий після гри, вмикав стерео на повну гучність і вони разом похитувалися у ритмі мелодії і горланили слова в унісон зі співаком.

— Ви з Дені полюбляли їхню музику? — запитала Силверстайн.

Еван мимоволі усміхнувся:

— Під час навчання у старших класах Дені був просто закоханий у цей гурт. Я ніяк не міг уторопати чому. У їхніх піснях було стільки нестримного гніву. Про підліткові страхи, складні стосунки між батьками і дітьми — повна протилежність нашим, між мною і Дені.

Більше це нагадувало стосунки між Еваном та Метом.

— А як решта сім'ї сприйняла новину? Олівія?

Перш ніж Еван минулого року розпочав відвідувати сеанси психотерапії, увесь клан Пайнів приходив до цієї самої студії суботами двічі на місяць для родинної терапії, а тому Силверстайн добре знала усіх їх і увесь спектр їхніх психічних проблем.

— Лів? — перепитав Еван, який так називав свою дружину Олівію.

— Гадаю, в душі вона вже змирилася з думкою, що Дені більше не вийде на волю.

— А ви як до цього ставитеся?

Зазвичай його це злило. Але у ту мить він заздрих; заздрих своїй дружині, що вона не почувалася щосекунди так, ніби їй прив'язали до кожної ноги по бетонному блоку і вкинули в озеро Мічиган. Еван колись десь читав про смерть від зневоднення: людина поступово помирала годинами і навіть днями, якщо їй не давали пити. Саме це він відчував протягом останніх семи років: кисень поступово вичерпувався з його організму.

— Із розумінням. Кожному з нас треба якось із цим зжитися.

Лікарка, здавалося, правильно зрозуміла, що крилося за його вимушеною розважливістю. Але вирішила не поглиблювати теми.

— А решта ваших дітей?

— Мері тримається. — Він усміхнувся, подумавши про доньку. — Їй доводиться дуже багато вчитися, щоб успішно завершити навчальний

рік, а це дуже допомагає. Але вона завжди на моєму боці: вона впевнена, що її старшого брата скоро звільнять, незалежно від рішення Верховного Суду.

Силверстайн видавила з себе посмішку. Еван продовжив:

— Щодо Томмі, він ще дуже малий, аби щось розуміти. А дружина всіляко захищає його від цієї історії.

Майже відразу після арешту Дені Лів дізналася, що вагітна, і вже «на доволі пізньому терміні», як дипломатично висловився лікар. Незаплановано й у найневдаліший момент життя, але треба визнати, що певним чином та вагітність і народження малюка їх врятували, особливо Лів.

Силверстайн помовчала. Ще один психологічний прийом. Нехай пацієнт заповнює паузи.

Оскільки Еван не клюнув, Силверстайн нарешті запитала:

— А Метью?

Погляд Евана втупився у підлогу:

— Ми все ще не розмовляємо.

— Це вже скільки? Чотири місяці?

Тон її голосу був нейтральним, ніякого осуду.

Еван мовчав, схрестив руки на грудях. Він не мав наміру нічого пояснювати, а те, що лікарка не наполягала, його здивувало.

Вона задумливо дивилася на Евана.

— Інколи після тяжкої психологічної травми, — промовила вона, — а я вважаю, що рішення суду стало для вас певним чином такою травмою, — усій родині не завадить психологічне перезавантаження. Поїхати кудись на певний час, подалі від звичного оточення. Навіть розважитися.

— Ви маєте на увазі відпустку? — запитав Еван, намагаючись приховати нотку «що за чортівня?» у голосі.

— Можливо. Або просто трохи часу побути разом. Як сім'я.

— Мені б хотілося, але я не можу собі цього дозволити. Фінансово. — Він важко зітхнув і наважився, вирішивши: якщо він уже на сеансі у психотерапевтки, то нехай вона відробляє гроші: — Мене випровадили.

— Хто? — стривожено запитала Силверстайн. — Ви маєте на увазі вашу роботу?

— Так. Двадцять п'ять років служби і — пуф! — Він плеснув у долоні.

— Що трапилося? — Очі лікарки Силверстайн швидко переметнулися на дідусів годинник, ніби вона захвилювалася, що час вичерпано.

— Нічого не поробиш.

— Що ви маєте на увазі, Еване? — Вона нахилилася уперед, переплела пальці рук, повний зоровий контакт.

— Тобто я їх не звинувачую. Це серйозна аудиторська компанія, доводилося працювати до ночі, особливо коли мене перевели до Чиказького офісу. Пів року тому я втратив свого найкращого клієнта. І скажімо по правді: все через оте шоу.

— Ви маєте на увазі документальний фільм?

Еван спробував взяти себе в руки, але ж ясно: які ще шоу могли бути?! Усі, хто знає про Дені Пайна і кого хвилює його доля, знали дійсну причину. Причину, чому Верховний Суд відмовив переглянути вирок про довічне ув'язнення Дені і чому про це говорили в національній пресі. Причину, через яку Еван сам себе обманював, що після семи років в'язниці його син зможе повернутися на волю. Феномен поп-культури під назвою «Жорстока натура».

— Так, — відповів Еван, — ви дивилися?

— Авжеж, дивилася.

— Тоді знаєте, про що я.

— Не впевнена.

— Мене в ньому виставили справжнім психопатом.

— Ні.

Еван розчаровано зиркнув на неї.

— Як на мене, у вас там вигляд убитого горем батька, чий син невинно сидить у в'язниці.

— І психопата.

Вона промовчала. Але про себе погодилася. Він бачив це в її очах.

Вона милостиво утрималася від запитань, над якими він сам ламав собі мізки протягом останніх тижнів: де брати гроші? як виплачувати кредит? чим платити за навчання Меґі?

— Як ви почуваетесь?

Еван відкинувся на спинку стільця, важко видихнув:

— Здається кумедним, але я якраз слухав пісню «Лінкін Парк» — ту, що вийшла незадовго до смерті співака, — коли мені зателефонували, щоб повідомити, що суд відхилив апеляцію Дені. З плином років їхні пісні втратили колишній гнів і набули смутку.

Еван через силу сковтнув, щоб позбавитися клубка в горлі. Відчував, як Силверстайн уважно його вивчає.

— І в тій пісні були такі слова, щось на зразок: і кому яке діло, якщо одна зірочка згасне на всіяному мільйонами зірок небі.

Очі лікарки насторожено примружилися.

— А співак цього гурту, — запитала вона, — як він помер?

— Наклав на себе руки, — відповів Еван.

Зависла напружена тиша.

— Еване, — промовила нарешті Силверстайн суворо, — ви ж бо...

— Звісно ні.

Лікарка нахилилася ближче.

— Ліки, які ви зараз приймаєте, — сказала вона вже м'якше, — у деяких осіб можуть навіювати химерні думки.

— Авжеж. Не забудьте згадати ще про втому, проблеми з потенцією та безсоння — чудовий набір факторів для того, хто вже страждає на депресію.

Обличчя лікарки Силверстайн зашарілося від збентеженості:

— Мене тішить ваше почуття гумору, але я говорю серйозно.

Лікарські засоби можуть викликати суїцидальні думки. Такі препарати здатні ввести в оману пацієнта, ніби існує лише один-єдиний вихід.

Чи, може, вони змушують пацієнта нарешті поглянути правді у вічі?

— Вам немає про що хвилюватися, пані Силверстайн, — промовив Еван, — у мене все в порядку.

З виразу її обличчя Еван зрозумів: вона йому не повірила.

Як він і думав, вона була доброю психотерапевткою.

Фрагмент із документального фільму

«Жорстока натура»

Сезон 1 / Серія 1

«Тіло біля річки»

ЗАПИС ТЕЛЕФОННОЇ РОЗМОВИ СЛУЖБИ ДОПОМОГИ 911

ОПЕРАТОР: — Служба допомоги 911. Що сталося?

АБОНЕНТ (важко дихає): — Моє ім'я — Стоун Крік, я гуляв із собакою. А тут — тіло... я... я думаю, що це — дівчина.

Чути гавкіт собаки вдалині. Дуже зловісно.

АБОНЕНТ: — Пришліть сюди кого-небудь негайно.

ОПЕРАТОР: — Заспокойтеся, будь ласка. Ви сказали, що йдеться про тіло дівчини? Вона не дихає?

АБОНЕНТ: — Ні, у неї голова проломлена, тут стільки крові!.. Господи помилуй!..

ВСТАВКА — КАДРИ З ВИПУСКУ МІСЦЕВИХ НОВИН
ЖУРНАЛІСТ — РЕПОРТАЖ ІЗ МІСЦЯ ПОДІЙ:

— Сьогодні стався значний прорив у справі про вбивство Шарлот Роуз. Востаннє цю юнку бачили на домашній вечірці, після чого знайшли забитою кийком до смерті неподалік від Стоун-Крік. За даними з наших джерел інформації, цієї ночі заарештовано бойфренда жертви Деніела Пайна...

ПОВЕРНЕННЯ ДО СТУДІЇ

НАКЛАДКА КАДРІВ:

«Луїз Лестер, Служба контролю за судовими помилками»

ЛЕСТЕР: — Спершу моє ставлення було доволі скептичним. Розумієте, нам у Службу надходять тисячі запитів про допомогу від ув'язнених, які заявляють про свою невинність. А цей запит ми отримали від дванадцятирічної сестри ув'язненого. Але потім ми ознайомилися з матеріалами справи.

Лестер роздратовано хитає головою.

ЛЕСТЕР: — За версією обвинувача, Дені та Шарлот були разом на вечірці, Шарлот повідомила йому, що вагітна, і вони посварилися. Дені був дуже п'яний, а згодом, уже після вечірки, вони знову почали сваритися, він її штовхнув, вона впала, вдарилася головою, і та травма виявилася смертельною. Дені запанікував і у візку перевіз її тіло на берег струмка, де розтрощив їй череп великим каменем, перетворивши голову на криваве місиво. Але на його одязі немає ніяких слідів крові, ніяких залишків ДНК чи інших фізичних доказів. Ніяких слідів. Хіба

це нагадує поведінку переляканого п'яного підлітка? До того ж ми дізналися, що обвинувач відхилив виправдальний доказ захисту...

Розділ 4. Мет Пайн

У шлакобетонній кімнаті в'язниці тхнуло хлоркою. Мет поглядав на агентку Келлер, яка мовчки сиділа навпроти. Говіркою назвати її було важко. Але вона випромінювала впевненість у собі, що його заспокоювало. Навіть у стінах в'язниці суворого режиму серед убивць, насильників і найгірших покидьків цього суспільства (із моторошними криками отих проклятих душ за сусідніми дверима) вона залишалася спокійною і незворушною.

— Довго вже чекаємо, — промовив Мет, аби перервати мовчанку. Вони просиділи у кімнаті вже з пів години.

Келлер кивнула.

— Востаннє я бачив його ще у дитинстві, — продовжив Мет схвильовано. Він ніколи не провідував Дені у в'язниці. Батько завжди казав, що так побажав Дені. Брат не хотів, щоб його брати й сестра бачили його зачиненим у клітці, як тварина.

А тому в Метовій пам'яті образ Дені ніби застиг у часі. Зразковий приклад зірки американського футболу невеличкого містечка. Дені не був Томом Бреді, але в Адейрі, штат Небраска, де щотижневі футбольні матчі у п'ятницю за популярністю поступалися хіба що їх успіху серед жителів тейхаських анклавів, його брат був неабияким героєм.

— Скільки років вам було, коли він залишив домівку? — запитала Келлер через силу, намагаючись перебороти власну відразу до пустопорожніх балачок.

— Чотирнадцять.

Знову кивок.

— У вас були близькі стосунки? Я маю на увазі раніше...

— Авжеж, — збрехав Мет. Коли вони були малими, то завжди бавилися разом, годинами гралися, будували фортеці, лазили по деревах, збирали леґо. Та коли Дені перейшов до вищої школи, він став місцевою зіркою, і Мет випав із його всесвіту. До того ж особливі стосунки між батьком та Дені практично заповнювали собою увесь простір і час. Батько просто не помічав Мета.

Потім убили красуню Шарлот. Востаннє її бачили на нелегальній домашній вечірці, після якої її забили до смерті, невідомо де і хто,

а тіло покинули на березі струмка неподалік від їхнього дому. Поліція знайшла кров у возику, захованому в густих кущах біля стежини, що проходила через власність Пайнів. Ніхто так і не зміг збагнути, навіщо комусь знадобилося перевозити тіло Шарлот. Або навіщо їй розтрощили здоровенним каменем череп уже після смерті. Але в одному всі були твердо переконані: винним у злочині був її бойфренд, Дені Пайн.

Із того моменту нічого вже не було таким, як раніше. Для Пайнів той рік став Нульовим. Було життя до Шарлот і після. Зараз для Мета знову настав Нульовий рік.

— Ви не бачилися відтоді, як... — Келлер не договорила.

— Мої батьки не посвячували нас у подробиці процесу, намагалися тримати подалі від усього скандалу. Ми розмовляли з ним по телефону, ото і все.

Востаннє Мет бачив Дені на свободі у ніч убивства Шарлот. Якби не це, та ніч була б для Мета дуже особливою. Джессіка Вілер попросила його нишком вислизнути з дому для побачення з нею. Телефона у нього тоді ще не було, і вона кинула йому записку на уроці природознавства, що стало кульмінацією їхнього тижневого флірту. Джессіка склала записку в маленький квадратик і перев'язала червоною стрічкою, як пакуночок. Мет пам'ятав, як закалатало його серце, коли він прочитав записку.

ЗУСТРІНЕМОСЯ НА БУГРІ О ТРЕТІЙ СЬОГОДНІ ВНОЧІ ТАК ЧИ НІ ВИБЕРИ ОДНЕ І ОБВЕДИ В КОЛО

Бугром називали найпопулярніше місце для побачень на вершині віддаленого пагорба на березі струмка. Місце для милування зірками та кепських рішень. Звісно, він обвів колом «так». І як же його вразило, коли вона справді прийшла — з ліхтариком, у піжамах і капцях. Вони лежали горілиць на холодній траві, дивилися на малесенькі зірки у чорнильно-темному небі, спостерігали, як по місячному диску пробігають хмари.

— Це нагадує мені сцену з «Пам'ятної прогулянки»⁶, — сказав Мет.
— Ти бачила цей фільм?

Вона похитала головою.

— Він старий і не дуже. Не найкраща екранізація творів Ніколаса Спаркса. Але та сцена досить вдала.

— Ти завжди так любив кіно? Тобто завжди порівнюєш справжнє життя з побаченим у фільмах?

Мет усміхнувся:

— Вибач. Моїх рідних це дратує до нестями.

— А як на мене, то це чудово.

— Мені б дуже хотілося знімати кіно, як виросту. У Нью-Йоркському університеті є крута школа кінематографії. Мій дідусь, коли ще не хворів, казав, що кіно — це сучасна поезія.

Вона повернулася до нього:

— Ніколас Спаркс... а ти бачив «Щоденник пам'яті»⁷?

— Звичайно. Критики його розгромили, але це вже культова класика. Сцена поцілунку під дощем вважається...

Джессіка приклала вказівного пальця до губів. Нахилилася і легенько його поцілувала. Куди там було фільму до її поцілунку!

Мет мимоволі доторкнувся пальцями до рота, пригадуючи те незабутнє відчуття, і в ту мить двері різко відчинилися.

— Мет?

Мет підвівся, вражений видом в'язня перед собою. Юнак-футболіст перетворився на дорослого чоловіка. Він усе ще був вродливим: біляве волосся, важке підборіддя. Але Мет помітив суворість у колись веселих блакитних очах брата. І в його сталевому погляді ясно читалося, що зустрічі з Метом від не зрадів.

— Що ти тут робиш? — запитав Дені. — Я ж казав татові, що не хочу...

Він замовк, помітивши Келлер:

— Ви хто?

Замість неї заговорив Мет:

— Присядьмо краще.

Оскільки Дені й не думав сідати, охоронець підсунув йому стільця ближче.

— Сядь, Дені, — сказав він. То був наказ, але в ньому вчувався відтінок занепокоєння, ніби охоронець знав, що може статися.

Дені сів, не зводячи очей із Мета. Келлер промовила:

— Дайте їм кілька хвилин.

Здавалося, охоронець тільки зрадів можливості втекти з кімнати. Так, він знав, що станеться.

— Що, в дідька, відбувається, Мете?

Мет сковтнув слину, намагаючись стримати сльози й позбавитися клубка у горлі:

— Стався нещасний випадок.

— Нещасний випадок? — перепитав Дені. — Який ще випадок? Що ти...

— Тато й мама. Мері й Томмі. Вони поїхали до Мексики у відпустку. Їх більше немає, Дені.

— Немає? — У голосі Дені пролунав страх, до якого долучалася недовіра.

— Кажуть, стався витік газу. У будинку, що вони винайняли, — продовжив Мет.

Дені поклав розкриті долоні на стіл і відхилився назад, ніби цим хотів відділитися від Метових слів. На вилицях від напруження заходили жовна. Він хотів щось сказати, але слова застрягли йому в горлі.

Протягом наступних десяти хвилин Мет спостерігав за тим, як його старший брат розпадався на мільйони частинок — так само, як він сам уранці.

Постукали у двері. Зазирнув охоронець.

— Тобі пора назад до камери, — промовив охоронець. — Прощайся!

Він збирався було зачинити двері, але наостанок уважно поглянув на Дені й додав:

— І зберись.

Дені витер сльози рукавом сорочки. Мет збагнув, що охоронець таким чином наказував Дені тримати себе в руках. В'язниця — не місце показувати слабкість.

— Я зателефоную тобі, коли дізнаюся більше, — сказав Мет.

Дені мовчав. Мет сів поряд, не знаючи, що ще сказати. Що він міг сказати? Ні батьків, ні брата, ні сестри вже не було. А він і Дені ледве знали один одного.

Охоронець повернувся і повів Дені до виходу.

Перш ніж вийти з кімнати, Дені озирнувся до Мета і сказав:

— Не повертайся сюди більше, Мете. Вони і так змарнували занадто багато часу свого життя на мене. Не марнуй ще й свого.

Його вивели. Келлер стояла на порозі і стала свідком їхнього прощання.

— Ви як? — запитала вона.

Мет не відповів. Йому вже набридло її постійне піклування. Явився ще один охоронець, щоб супроводити їх до виходу. Вони йшли вздовж жовтої смуги на цементній підлозі. Мет відчував на собі очі ув'язнених у камерах над ними. Чекаючи, доки відчиняться запобіжні двері, Мет знічев'я розглядав похмуре приміщення. На іншому кінці довгого коридору він бачив силует Дені, якого вели до камери.

Його братові все ще був притаманний гоноровитий вигляд містечкової футбольної зірки. Можливо, то він лише хизувався перед іншими в'язнями. Але навіть після усіх цих років у нього залишалася та сама самовпевнена хода.

Мет подумки повернувся до тієї ночі з Джессікою Вілер. Згадав, як ішов додому після того, як провів її. Приблизно о четвертій ранку. Він тоді так широко усміхався, що ту усмішку запросто можна було розгледіти навіть на темній стежині. Тій самій стежині біля їхньої домівки, де він побачив темний силует свого брата: у футбольній спортивній куртці, тією самою самовпевненою ходою він ішов до берега, штовхаючи перед собою садового возика.

[6](#) «Пам'ятна прогулянка» (англ. *A Walk To Remember*) — фільм 2002 року про події середини 90-х у Б'юфорті, штат Північна Кароліна, заснований на однойменній новелі Ніколаса Спаркса.

[7](#) «Щоденник пам'яті» (англ. *The Notebook*) — фільм 2004 року виробництва США за сюжетом однойменного роману Ніколаса Спаркса, який був опублікований у 1996 році і став бестселером у перший тиждень продажу.

Розділ 5

Мет їхав на задньому сидінні, поглядаючи у віконце автівки. По склу торохтів дощ.

Келлер сиділа спереду поряд із водієм із притиснутим до вуха мобільним. Із невідомих причин вони поверталися не гелікоптером. Він не знав, скільки часу доведеться добиратися до міста машиною. Годину? Дві?

Позашляховик з'їхав зі швидкісної траси і зупинився на заправці. Той агент, який керував машиною і не знімав чорних сонцезахисних окулярів, незважаючи на дощову погоду, вийшов і став заправляти пальне.

Келлер повернулася до нього:

— Я хочу піти купити кави, — сказала вона, відчиняючи дверцята, — вам чогось узяти?

— Енергетика б якогось випив залюбки, — відповів Мет, — мені треба прокинутися.

Келлер несхвально скривилася і рушила до невеликої крамнички на заправці.

Мет знову подумав про Дені. Уявляв свого брата у камері, як той бореться зі сльозами. Яке жахливе місце, де найменший прояв емоцій сприймається за слабкість, а той, хто їх виявляє, — легкою здобиччю. Ось чим пояснювалися бугристі мускули брата і сталевий блиск у його холодних очах.

Келлер прийшла з кавою і пластиковим пакунком. Замість того щоб повернутися на переднє сидіння поряд із водієм, всілася позаду поряд із Метом. Вийняла з пакунка пляшку води і яблуко, вручила йому.

— Енергетиків у них немає, — заявила, і було ясно, що вона бреше, — а в академії нас учили, що вода допомагає прокинутися ще краще, аніж кофеїн.

— Справді? — перепитав Мет, заздрісно поглядаючи на пластанку в її руці.

Келлер усміхнулася і сьорбнула кави. Водій завів двигуна, але Келлер і не думала пересідати. Мет збагнув, що їй треба було з ним поговорити.

— Послухайте, — розпочала вона, коли позашляховик знову виїхав на трасу, — знаю, що це не найкращий момент, але нам потрібна ваша допомога.

Мет напружився. Ковтнув води з пляшки.

— Звичайно.

— З мексиканськими органами влади важко співпрацювати, — вона зітхнула, — вони ще не надали дозволу на повернення тіл на батьківщину. Кажуть, що для цього хтось із рідних має підписати ряд документів, перш ніж можна буде отримати дозвіл на перевезення.

— Добре. Я підпишу що треба, нехай надсилають.

— От у цьому й заковика. Вони не хочуть нічого надсилати. Кажуть, що треба, щоб хтось із рідних приїхав на місце.

— Хвилинку, що?

— Ми намагаємося домовитися через наші дипломатичні канали, але місцева влада упирається. Вона ухиляється від надання детальної інформації, а тільки наполягає, щоб особисто явився хтось із родини.

— Чому вона так поводить? — запитав Мет.

— Можливо, через туризм. Адже те, що сталося, не найкраща реклама для місцевого туризму. А можливо, просто якийсь бюрократ хоче показати свою владу. Або... або вона щось приховує.

Мет замислився.

— Ну, якщо ви вважаєте, що так треба, я поїду, звісно. Коли мені слід вирушити?

— Ми замовили вам квиток на літак на завтра, на вранішній рейс.

Мет важко зітхнув. Що ще мало статися у такий чорний тиждень? Він непевно кивнув, знову втупившись у віконце. Він зовсім не був готовий до подорожувань. На банківському рахунку лежала сотня доларів, а то й менше. А після сварки з батьком він уперто відмовлявся від будь-якої фінансової допомоги з його боку.

Решту дороги вони просиділи мовчки, аж поки позашляховик не дістався до Манхеттена.

Дощ припинився, і несподівано через густі хмари прорізався яскравий промінь сонця. Золотаві відблиски сонячних зайчиків на стінах будинків раптом нагадали Мету про одну з їхніх сімейних традицій. Щороку в липні аудиторська компанія, де працював батько, влаштовувала річний з'їзд персоналу в Нью-Йорку, на який вони вирушали цілою родиною. Дату проведення цього заходу завжди

підганяли під «Манхеттенхендж» — особливе явище, що спостерігається раз на пів року, коли західне сонце вирівнюється в одну лінію з вулицями Нью-Йорка, і з поперечних вулиць міста можна милуватися цим незвичайним видовищем. У такий день вогненно-червоний диск сонця, що повільно котиться до небокраю, химерно обрамляється хмарочосами. Мет пригадав останній Манхеттенхендж перед Нульовим роком. Вони сиділи у кав'ярні на Чотирнадцятій вулиці. Мама з татом трималися за руки, хмільні від вина і перебування у великому місті. Дені поглядав на дівчат, що дефілювали вулицею у сонцезахисних окулярах і коротких спідницях. Мегі втупилася у туристичний посібник, вичитуючи цікаві факти про це незвичайне явище.

Мет згадав ту саму кав'ярню минулого року: кожен на своєму місці. Татко біля Мегі, яка сиділа напроти мами. Біля мами — Томмі, який зайняв колишнє місце Дені. А скраю — сам Мет, який намагався втиснутися за замалий для його зросту столик. Усі вдавали веселощі, намагалися зберегти старий ритуал. Нова родина Пайнів зі старими вадами. Від згадок про обидві версії своєї сім'ї Мет відчув, як закололо в серці. Попри образи, гнів, прагнення створити справжню родину Пайнів, без недоліків і вад, зараз він готовий був віддати усе, аби повернути свою недосконалу сім'ю після Нульового року. Віддав би усе на світі за можливість сказати батькові, що йому шкода, попросити вибачення за все, сказане зопалу. Сказати мамі, як він її любить. Сказати Мегі, яким сонечком вона була для нього. Сказати Томмі, що він їх усіх урятував. Але від того життя, як би він не тужив, нічого не залишилося. Горе, крихкість життя навалилися на нього важким тягарем.

— Куди нам вас відвезти? — запитала Келлер. — До гуртожитку?

— Як ви гадаєте, вони вже поїхали?

— Хто? Журналісти?

— Так.

Келлер спохмурніла:

— Навряд чи. У вас є друзі, де ви могли б...

— Якщо можна, відвезіть мене на Іст-Севенс.

Водій запитально зиркнув на Келлер, та кивнула. Позашляховик спритно виляв поміж машинами, що стояли у заторі. Водій виставив на

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ